

sebi nije moguć govor, bio on filozofski ili ne, ali i elejski način mišljenja bića po sebi, koji stoji u osnovu Sokratovog postuliranja ideje, jednako poriče mogućnost govora (što Platon pokazuje prvim prohodom kroz prvu pretpostavku »jedno jest« u drugom dijelu dijaloga). Biće po sebi ideje sada postaje predmet istraživanja ili ono nije naprosto postulirano, nego se o njegovoj posebnosti i dostojnosti mora položiti račun. Ako su ideje Parmenidovom kritikom pokazane kao »mnoštvene«, ako se »svijet« ideja pokazuje u međusobnom preplitanju ideja, onda se ideje pokazuju na način koji je analogan Parmenidovom putu mnijenja smrtnika – putu onih koji lutaju dvoglavi. To znači da nema puta sigurnosti samoodnošenja bića po sebi, što vodi opasnoj blizini filozofa (Parmenida) i sofiste. Međutim, susret onih najudaljenijih pokazuje se kao susret onih najbližih, a pristajanje na opasnost te blizine je za Platona pristajanje na mogućnost onoga spasonosnog, puta između. Taj put je dijalektika, ona koju »mnoštvo naziva brbljanjem«, kao trag božanskog, put(okaz), »zapleteno i tumarajuće ispitivanje«.

Ono što karakterizira Platonovu situaciju jest to da bitak više ne govori svojom potpunom neskrivenošću kako je to slučaj, čini se, kod Parmenida. Božansko se ne obraća direktno, ne otvara se neposredno cjelina bitka u svojoj prisutnosti. Jedino što je ostalo kao trag božanskog je dijalektika. Ako je to tako, onda se bludnja i besputnost pokazuju kao jedini preostali put. Taj put može se razumjeti kao treći put unutar Parmenidove poeme, put za koji boginja kaže da je »nužno ispitati brižljivo posve kroz sve u svemu«. Platon u Parmenidu određuje vlastiti program rečima koje zvuče kao svojevrsna invertirana parafraza Parmenidovog puta mnijenja:

»Jer mnoštvo ne zna da je bez tog potpunog prolaženja i lutanja kroz sve nemoguće, namjerivši se na ono istinito, doći do uma.«